

HANDELINGEN

9:26-43

Saulus wordt als broeder erkend en Petrus handelt als vertegenwoordiger van Jezus.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/handelingen/9-26-43

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Saulus keert terug naar Jeruzalem	3 min	4
2	Barnabas, de zoon van bemoediging	3 min	5
3	Saulus volgt Stefanus' voorbeeld	3 min	7
4	Saulus moet Jeruzalem verlaten	3 min	8
5	De apostelen erkennen Paulus	4 min	10
6	Paulus' wonderen bevestigen zijn roeping	2 min	12
7	Paulus tegenover valse leraren	4 min	14
8	Paulus waagt zijn leven voor het evangelie	4 min	16
9	Petrus volgt het spoor van Filippus	3 min	18
10	Waarom Petrus' goedkeuring nodig was	2 min	19
11	De genezing van Eneas in Lydda	3 min	20
12	Handelen als vertegenwoordiger van Jezus	3 min	22
13	Wat bidden in Jezus' naam betekent	2 min	24
14	De opwekking van Tabitha in Joppe	3 min	25

15	Petrus handelt met het gezag van Jezus	6 min	26
----	--	-------	----

	Om verder te lezen		29
--	--------------------	--	----

1

Saulus keert terug naar Jeruzalem

De vorige keer waren we in Handelingen hoofdstuk 9. En Handelingen hoofdstuk 9 bevat, nogal onhandig, dat gedeelte over de bekering van Paulus en gaat daarna weer terug naar Petrus. Het zou mooi zijn als de onderwerpen samenvielen met de hoofdstukindeling, zodat we konden zeggen: „In hoofdstuk 9 behandelden we Paulus; in hoofdstuk 10 en 11 behandelden we Petrus.” Maar zo komt het niet uit.

We zagen dat Saulus in het eerste deel van hoofdstuk 9, op de weg naar Damascus, tot Christus werd bekeerd. We zagen ook dat het verhaal in het boek Handelingen tweemaal opnieuw wordt verteld door Paulus zelf: in hoofdstuk 22, voor een menigte in Jeruzalem, en in hoofdstuk 26, voor koning Agrippa. We krijgen dus drie verslagen van de bekering van Saulus, die elkaar aanvullen. Daar hebben we ons tijdens onze vorige bijeenkomst mee beziggehouden.

Nu komt hij in Jeruzalem aan, nadat hij in een mand naar beneden is gelaten. Vers 26:

Toen Saulus nu in Jeruzalem gekomen was, probeerde hij zich bij de discipelen aan te sluiten, maar zij waren allen bevreesd voor hem, want zij geloofden niet dat hij een discipel was.

HANDELINGEN 9:26

We hoeven niet eens te vragen waarom de apostelen niet geloofden dat Saulus een discipel was. Ze hadden alle reden om achterdochtig te zijn. Drie jaar eerder was hij uit Jeruzalem verdwenen. Er waren in Jeruzalem geruchten teruggekomen dat deze man nu christen was, maar hij was nog niet terug geweest. Ze konden dus niet nagaan of dat werkelijk zo was. Ongetwijfeld dachten sommigen dat hij deed alsof of dat hij loog over zijn bekering.

Toen de man Jeruzalem verliet om naar Damascus te gaan, was hij tenslotte niet iemand van wie je zou denken dat hij gemakkelijk te bekeren was of snel rijp zou zijn voor bekering. Omdat zijn vijandigheid zo extreem was, hadden de discipelen in Jeruzalem alle reden om te vermoeden dat hij nog steeds probeerde de gemeente te ondermijnen en te vernietigen. Misschien had hij eenvoudigweg besloten dat te doen als een infiltrant, die zich binnen de christelijke beweging onder valse vlag voordeed als christen, terwijl hij er in werkelijkheid was om te infiltreren en de beweging te vernietigen. Waarschijnlijk wilde hij ook te weten komen waar hun geheime bijeenkomsten plaatsvonden, wie de leiders waren en meer van zulke dingen. Communistische agenten deden zulke dingen bij de ondergrondse gemeente in de Sovjet-Unie. En het gebeurt in veel landen waar christenen worden vervolgd. Zij waren in Jeruzalem door deze man zelf vervolgd. Ze waren dus achterdochtig. Ze zouden zich niet zomaar kwetsbaar opstellen, totdat Barnabas tussenbeide kwam.

2

Barnabas, de zoon van bemoediging

Barnabas is alleen heel kort genoemd aan het einde van hoofdstuk 4, en daar wordt eigenlijk niets ongewoons over hem gezegd. Je vraagt je dus af waarom hij überhaupt wordt genoemd. Hij wordt genoemd omdat hij hier een sleutelrol gaat spelen. Lukas wil dat we weten dat dit een van de mannen is die het vertrouwen van de apostelen geniet. Hij is in feite degene die de apostelen gerust zal stellen dat Saulus oprecht is.

Eerder, in hoofdstuk 4, beschreef Lukas het gemeenschappelijke leven van de vroege gemeente. Hij zei:

En de menigte van hen die geloofden, was een van hart en een van ziel; en niemand zei dat iets van wat hij bezat, van hemzelf was, maar alles hadden zij gemeenschappelijk.

HANDELINGEN 4:32

Als mensen dingen overhadden, verkochten ze die om het geld te geven aan arme mensen in de gemeente, naarmate er behoeften ontstonden. Bij het noemen van dat algemene gebruik in de gemeente vertelt Lukas ons over Barnabas en zegt hij dat Barnabas een van de mensen is die dat deed. Uit wat Lukas ons vertelt, lijkt het erop dat veel mensen dat deden. Maar aan het einde van hoofdstuk 4 wordt alleen Barnabas er speciaal uitgelicht. Hij had een stuk grond, verkocht het en bracht de opbrengst aan de voeten van de apostelen. Nogmaals, dat lijkt niet opmerkelijk als veel mensen dat deden. Daarom vragen we ons af waarom Lukas dat verhaal vertelt.

In zekere zin bereidt het verhaal over Barnabas de lezer, bij wijze van contrast, voor op het verhaal over Ananias en Saffira. Barnabas is een van degenen die oprecht alles gaven wat zij voor de verkoop van hun bezit ontvingen. Maar van Ananias en Saffira lezen we dat ze deden alsof ze dat deden. Dat was een dramatisch verhaal, dat in scherp contrast stond met de vermelding van Barnabas die er onmiddellijk aan voorafging.

Barnabas duikt hier opnieuw op, en later zal hij nog veel belangrijker worden. Hij zal zelfs degene zijn die Paulus in de bediening brengt en Paulus meeneemt op zijn eerste zendingsreis. Uiteindelijk zal de Heilige Geest Barnabas en Saulus uitzenden. Aan het begin van de eerste zendingsreis wordt de naam van Barnabas als eerste genoemd. Maar uiteindelijk treedt ook Saulus, die in hoofdstuk 13 voor het eerst Paulus zal worden genoemd, op de voorgrond. Het lijkt er zelfs op dat hij een prominentere rol krijgt dan Barnabas. De reis begint met Barnabas en Saulus, maar uiteindelijk wordt het Paulus en Barnabas, of Paulus en zijn metgezellen.

Paulus kreeg al snel een belangrijke positie binnen het team, maar Barnabas had de neiging vrede te stichten. Hij was een vredestichter. De discipelen noemden hem Zoon van Bemoediging. Barnabas was eigenlijk niet zijn naam. Zijn werkelijke naam was Jozef, maar de apostelen gaven hem de bijnaam Barnabas, omdat hij verzoenend en bemoedigend was.

3

Saulus volgt Stefanus' voorbeeld

We lezen dat de discipelen in Jeruzalem Paulus wantrouwden, maar vers 27 zegt:

Maar Barnabas nam hem onder zijn hoede, bracht hem naar de apostelen en vertelde hun hoe hij onderweg de Heere gezien had, dat Hij tot hem gesproken had en hoe hij in Damascus vrijmoedig gesproken had in de Naam van Jezus.

HANDELINGEN 9:27

En hij ging in Jeruzalem met hen in en uit. En hij sprak vrijmoedig in de Naam van de Heere Jezus; ook sprak en redetwistte hij met de Griekssprekenden, maar die probeerden hem te doden.

HANDELINGEN 9:28-29

Dat wil zeggen: de Griekssprekende Joden, precies dezelfde mensen met wie Stefanus had geredetwist. Als je teruggaat naar hoofdstuk 6, zie je dat de problemen van Stefanus begonnen doordat hij geregeld in discussie was met de hellenistische Joden van de synagoge van de vrijgelatenen. We zien dat Saulus in de voetsporen van Stefanus treedt. We hebben er eerder, toen Stefanus werd gestenigd, op gewezen dat er veel parallellen zijn tussen het christelijke leven van Saulus en het korte christelijke getuigenis van Stefanus. Je vraagt je bijna af of God heeft gezegd: 'Jij en je vrienden hebben Stefanus uit de weg geruimd. Ik had werk voor hem te doen. Jij gaat die taak nu vervullen.'

Zowel Stefanus als Paulus werden om hun getuigenis gestenigd. Paulus overleefde zijn steniging; Stefanus niet. Voor zover wij weten, zijn zij de enige twee mannen in het Nieuwe Testament die werden gestenigd. Ze hadden allebei conflicten met de hellenisten in Jeruzalem. Ze zagen allebei visioenen van Christus in de hemel. Ze

deden allebei tekenen en wonderen. We zien dus dat Saulus met de hellenisten redetwist, misschien met dezelfde mensen met wie Stefanus daar in Jeruzalem had geredetwist.

We herinneren ons zelfs dat er onder de mensen in de synagoge van de vrijgelatenen, waar Stefanus met de hellenisten redetwistte, ook Ciliciërs waren. In die synagoge waren Alexandrijnen, Ciliciërs en nog enkele anderen. Saulus was zelf een Ciliciër. Saulus kwam zelf uit Tarsus in Cilicië. Daarom vragen we ons af of Saulus vóór zijn bekering, en zelfs voordat hij als vervolger begon op te treden, in die synagoge met Stefanus redetwistte. Als dat zo is, gaat hij nu misschien terug naar dezelfde synagoge waar hij zich tegen Stefanus had verzet, en komt hij daar op voor de boodschap die Stefanus verkondigde.

Het is slechts speculatie, maar het is interessant dat Lukas zegt dat het met name de hellenisten waren met wie Saulus conflicten had. Waarom niet de Hebreeën? Waarom niet de Hebreeuwssprekende Joden? Waarom de Griekssprekende Joden? Jeruzalem telde meer Hebreeën dan hellenisten. Maar misschien deed Saulus dit om het werk van Stefanus als diens vervanger te herhalen of voort te zetten.

Nadat hij met de hellenisten had geredetwist, staat er aan het einde van vers 29:

Maar ze probeerden hem te doden.

Dit wordt een nogal vaak terugkerend refrein in het boek Handelingen. Overal waar Paulus komt, wil iemand hem doden. Toen de broeders het te weten kwamen — dat wil zeggen, toen de rest van de gemeente hoorde dat er een complot tegen hem was — brachten ze hem naar Caesarea en stuurden hem door naar Tarsus.

4

Saulus moet Jeruzalem verlaten

In zijn eigen getuigenis voor de menigte in Handelingen 22 vertelt Paulus hun wat er bij deze specifieke gelegenheid gebeurde. En Galaten vertelt ons dat dit hele bezoek van Paulus aan Jeruzalem slechts 15 dagen duurde. In Galaten 1 zegt hij dat hij daar maar 15 dagen was en dat Petrus en Jakobus, de broer van de Heere, de enige apostelen waren

die hij zag. Als je Handelingen leest, kun je niet zien hoelang of hoe intensief zijn gemeenschap met de gemeente hier was. Maar kennelijk waren sommige apostelen niet in de stad of dienden ze in andere delen van de stad. In de twee weken dat hij daar was, zag hij maar een paar apostelen, en daarna werd hij de stad uit gejaagd.

Maar wanneer hij in Handelingen 22 het verhaal vertelt, zegt hij dat hij tegen het einde van dit bezoek aan Jeruzalem in de tempel aan het bidden was en dat Jezus aan hem verscheen. Hij kreeg dus nog een visioen van Jezus, en Jezus zei:

Saul, vertrek uit deze plaats, want zij zullen je getuigenis niet aannemen. Ik zal je naar de heidenen zenden.

HANDELINGEN 22:18,21

Hij zei dat hij met Jezus in discussie ging:

Maar Heere, zij weten dat ik een vervolger was. Ze zullen naar mij luisteren.

HANDELINGEN 22:19-20

Jezus zei:

Nee, vertrek van hier en ga naar de heidenen.

HANDELINGEN 22:21

Hier lezen we dat de broeders in de gemeente in Jeruzalem over het complot tegen hem hoorden en er bij hem op aandrongen dat hij zou vertrekken. Kennelijk wilde hij niet graag gaan, en zelfs Jezus moest aan hem verschijnen en hem zeggen dat hij moest gaan. Hij ging er zelfs met Jezus over in discussie, maar hij vertrok wel.

Vervolgens keerde hij volgens Galaten 2:1 pas 11 of 14 jaar later terug naar Jeruzalem. Ik zeg 11 of 14, omdat Paulus in Galaten twee tijdsintervallen uit deze periode van zijn leven noemt. Hij noemt eerst drie jaar, en vervolgens zegt hij in Galaten 2:1:

Daarna ging ik, na verloop van veertien jaar, weer naar Jeruzalem, samen met Barnabas, en ik nam ook Titus mee.

GALATEN 2:1

We weten niet of dat 14 jaar na de eerste drie jaar is, dus na zijn eerste bezoek, of dat hij de eerste drie jaar meetelt. Het zou kunnen betekenen: ‘Veertien jaar na mijn bekering ging ik daarheen. De eerste keer was drie jaar na mijn bekering en de tweede keer was 14 jaar na mijn bekering.’ Er kan dus een tussenperiode van 11 jaar zijn geweest.

Het is niet belangrijk voor het verhaal, maar het zou wel belangrijk zijn voor het vaststellen van de data van gebeurtenissen. Soms willen we namelijk weten in welk jaar Paulus werd bekeerd, in welk jaar hij op een bepaalde plaats was, of wat dan ook. Als ik me niet vergis, denken de meeste geleerden dat het werkelijk om een tussenperiode van elf jaar ging. Maar hoe dan ook, vanaf dit moment was hij meer dan tien jaar weg.

5

De apostelen erkennen Paulus

Ik wil hier iets over zeggen. We weten dat de apostelen door de aanbeveling van Barnabas ervan overtuigd waren dat ze Saulus konden vertrouwen. Maar er bestaan nog altijd christelijke randgroepen die Paulus niet vertrouwen. Er zijn mensen, met name mensen van het type van de Hebrew Roots-beweging, die hebben betoogd dat Paulus de leer van Jezus heeft verdorven. Dat zijn de mensen die vinden dat wij ons aan de Thora, de ceremoniële wetten, de feesten, de sabbat en dat soort dingen behoren te houden. Ze zeggen dat de gemeente dat niet doet omdat zij Paulus is gevolgd, maar dat Paulus iemand was die de boodschap verdraaide. Ze zeggen dat Jezus en Petrus en die mannen de Thora zouden hebben onderhouden.

Ik zal dat niet volledig weerleggen, maar het is genoeg om te zeggen dat Petrus en de andere apostelen Paulus erkenden. Zij erkenden hem als apostel. Hoewel we nergens zien dat de apostelen Paulus een apostel noemen, weten we dat Petrus in 2 Petrus 3, zo rond vers 15 en 16, over Paulus spreekt. Eerst spreekt hij over al Paulus' brieven.

Hij zegt:

en beschouw het geduld van onze Heere als zaligheid; zoals ook onze geliefde broeder Paulus, naar de wijsheid die hem gegeven is, u geschreven heeft, zoals ook in alle brieven, wanneer hij deze dingen ter sprake brengt. Daaronder zijn sommige zaken die moeilijk te begrijpen zijn, die de onkundige en onstandvastige mensen verdraaien, tot hun eigen verderf, net als de andere Schriften.

2 PETRUS 3:15-16

Petrus kent dus al Paulus' brieven, en hij weet beslist dat er in al Paulus' brieven staat:

Paulus, apostel van Jezus Christus door de wil van God, en Timotheüs, de broeder, aan de gemeente van God die in Korinthe is, met al de heiligen die in heel Achaje zijn:

2 KORINTHE 1:1

Petrus is zich daar heel goed van bewust. En dit is laat in het leven van Petrus. Waarschijnlijk schrijft hij 2 Petrus zelfs na de dood van Paulus. Overal waar Paulus schreef, noemde hij zichzelf een apostel van Jezus Christus. Daarmee zou hij op hetzelfde niveau staan als Petrus. Als Petrus daar enige twijfel over had gehad, had hij daar misschien aanstoot aan genomen. Deze vervolger van de gemeente is nu opeens een van de voornaamste leiders van de gemeente, net als Petrus. Je zou kunnen denken dat Petrus daar moeite mee zou hebben. Maar wanneer hij in 2 Petrus 3 al Paulus' brieven noemt, zegt hij:

Zoals ook onze geliefde broeder Paulus jullie heeft geschreven.

Zo spreekt Petrus over hem.

Hij zegt niet: ‘de apostel Paulus.’ Dat hoeft hij niet. Hij weet dat iedereen die bekend is met de brieven van Paulus, weet dat Paulus zichzelf overal een apostel noemt. Petrus kon het op een van twee manieren opvatten: hij is óf een geliefde broeder óf een valse apostel. Hij kan niet allebei zijn. Hij kan niet onze geliefde broeder Paulus zijn en tegelijk een valse apostel, een wolf in schaapskleren. Paulus had zich nauwelijks een krachtiger blijk van goedkeuring kunnen wensen dan dat van Petrus in de vroege gemeente, en hij ontving van hem een bijzonder hartelijke aanbeveling.

Maar waarom? Was het alleen omdat Barnabas zei: ‘Ik vertrouw deze man, en jullie zouden hem ook moeten vertrouwen’? Het bracht voor de vroege gemeente een aanzienlijk gevaar met zich mee om Saul te vertrouwen als hij een bedrieger was. Het zou ongebruikelijk zijn om simpelweg te zeggen: ‘Ik vertrouw Barnabas. Hij denkt dat er met hem niets mis is, dus ik neem aan dat Paulus betrouwbaar is.’ Zeker als hun vertrouwen in Paulus zover ging dat zij aanvaardden dat hij een apostel genoemd werd.

6

Paulus’ wonderen bevestigen zijn roeping

Als je je afvraagt waarom de apostelen hem uiteindelijk erkenden zoals ze deden, wil ik je drie redenen geven die later in het boek Handelingen naar voren komen. Een daarvan zijn natuurlijk de wonderen die hij deed. Paulus had een schijnchristen kunnen zijn, maar hij had die wonderen niet zo gemakkelijk kunnen veinzen. Iemand die besloot: ‘Ik ga doen alsof ik bekeerd ben en nu een apostel ben,’ kon wel komen en allerlei dingen zeggen. Maar hoe zou hij de doden opwekken? Hoe zou hij demonen op afstand uitdrijven door in Efeze zakdoeken naar de andere kant van de stad te laten brengen?

Zelfs de demonen erkenden Paulus. Weet je nog dat ze tegen de zeven zonen van Skevas zeiden:

Maar de boze geest antwoordde en zei: Jezus ken ik en van Paulus weet ik af, maar u, wie bent u?

HANDELINGEN 19:15

Ik denk dat het voor Paulus behoorlijk vleierend is dat ze hem in dat specifieke opzicht in één adem met Jezus noemden. ‘Wij kennen Jezus. We zouden weggaan als Hij het ons opdroeg. Wij kennen Paulus. We zouden weggaan als hij het ons opdroeg. Jullie kennen we niet, dus we gaan niet weg omdat jullie het ons opdragen.’ Dat is wat ze zeggen.

De wonderen van Paulus waren verbazingwekkend. Hij dreef demonen uit, genas allerlei ziekten en wekte de doden op. Dit was kenmerkend voor zijn bediening. Toen Paulus in 2 Korinthe 12:12 zijn apostelschap verdedigde tegen mensen die er kritiek op hadden, zoals sommigen dat tegenwoordig doen, herinnerde hij de Korintheïers eraan:

De tekenen van een apostel zijn onder u verricht, in al mijn volharding, in tekenen, wonderen en krachten.

2 KORINTHE 12:12

Hij heeft het over zijn bediening.

Niet alleen de Korintheïers zagen die, maar de hele gemeente zag die. Dit was ongetwijfeld een van de dingen die de andere apostelen ervan overtuigden dat Paulus niet zomaar een verhaal verzoon. Je kunt een goed verhaal verzinnen, maar je kunt niet de doden opwekken alleen omdat je een verzonnen verhaal hebt verteld over het feit dat je een apostel bent.

7

Paulus tegenover valse leraren

Maar bedenk dat ook andere mensen dan christenen wonderen verrichtten. Simon de tovenaars deed eveneens machtige daden, zodat hij de hele stad Samaria, waar Filippus had gepredikt, misleidde. Hoe wisten ze dat de tekenen en wonderen van Paulus niet demonisch waren? Allereerst weten we dat in elk geval zijn verhaal niet zomaar verzonden was. Hij had óf de kracht van God óf de kracht van de duivel, want hij beschikte over grote krachten. Maar hoe wisten zij of die van de duivel of van God kwamen? Daar waren verschillende manieren voor. De Bijbel geeft ons meerdere keren een profiel van valse leraren. Je vindt dat in 2 Petrus 2, wanneer hij zegt dat er valse leraren onder jullie zullen zijn en dat zij dit en dat en nog iets anders zullen doen. Judas spreekt ook over valse leraren. Paulus spreekt in Handelingen 20 over valse oudsten, wanneer hij de oudsten van Efeze toespreekt. Jezus sprak over valse profeten. Valse profeten, valse oudsten, valse leraren en valse apostelen worden allemaal in de Schrift genoemd. Wanneer ze beschreven worden, worden ze beschreven als mannen met een verdorven karakter.

Over het algemeen wordt geld genoemd als een van hun voornaamste drijfveren. Petrus zegt:

Uit hebzucht zullen zij u uitbuiten.

2 PETRUS 2:3

Wanneer Paulus tegen de oudsten van Efeze spreekt, zegt hij:

U weet dat ik niemands zilver of goud heb begeerd. Deze handen hebben voorzien in wat ik en mijn metgezellen nodig hadden.

HANDELINGEN 20:33-34

Hij wijst erop:

„Ik deed dit niet voor het geld.”

Valse leraren doen dat wel. Soms doen zelfs echte leraren dat. Soms vragen zelfs godvrezende leraren geld, maar Paulus deed dat niet, en valse leraren doen dat altijd.

In Judas, 2 Petrus en op andere plaatsen wordt vaak vermeld dat valse leraren worden gedreven door seksuele verdorvenheid. Ze gebruiken hun invloed om dwaze vrouwen te verderven, zoals Paulus hen noemt wanneer hij aan Timotheüs schrijft, vrouwen die beladen zijn met zonden. Ze sluipen huizen binnen, en in 2 Petrus 2 staat dat hun ogen vol overspel zijn en niet kunnen ophouden met zondigen.

Daarvan kun je bij Paulus beslist niets vinden. Paulus werd niet gedreven door geld. Hij werd beslist niet gedreven door vrouwen. Hij was niet alleen ongetrouwd, maar reisde ook niet alleen. Hij reisde met een groep mannen die hem ter verantwoording konden roepen en hem ook konden helpen. Het punt is dat Paulus zich niet gedroeg zoals valse leraren dat doen. Hij was in feite zo'n goed voorbeeld dat hij aan Timotheüs, die jarenlang met hem had meegereisd, kon schrijven:

Maar ú hebt mij nagevolgd in mijn onderwijs, levenswandel, levensopvatting, geloof, geduld, liefde, volharding,

2 TIMOTHEÛS 3:10

Hij kon tegen de Korintheïers zeggen:

Volg mij na, zoals ik Christus navolg.

1 KORINTHE 11:1

en niemand lachte.

Heel wat christenen, zelfs voorgangers, zouden niet durven zeggen: „Volg mij na, zoals ik Christus navolg.” Ik heb zelfs jarenlang onder een zeer godvrezende voorganger gezeten. Toen hij sprak over die passage in 1 Korinthe 11, waar Paulus dat zegt, zei hij: „Dat zou ik niet kunnen zeggen. Volg mij niet na. Ik ben niet volmaakt.” Natuurlijk zegt Paulus niet dat hij volmaakt is. Hij zegt dat hij een goed voorbeeld is, dat hij Christus zo getrouw volgt dat je, als je een visueel hulpmiddel nodig hebt, naar hem

kunt kijken. Een valse leraar zou dat nooit kunnen zeggen, want een valse leraar kan krachten van de duivel hebben, maar hij heeft niet het karakter. Hij heeft niet de vruchten van de Heilige Geest zoals Paulus die had.

8

Paulus waagt zijn leven voor het evangelie

Er is nog iets anders wat hen volgens mij overtuigde. Ze noemen dit wanneer ze na het apostelconvent in Jeruzalem in Handelingen 15 de brief aan de christenen uit de heidenen schrijven. Ze zeggen:

Onze geliefde Barnabas en Paulus zijn mannen die hun leven voor de Naam van onze Heere Jezus Christus hebben gewaagd.

HANDELINGEN 15:25-26

Ze hebben hun leven gewaagd voor het evangelie. Dit is belangrijk: Paulus' leven stond altijd op het spel voor het evangelie.

Valse leraren doen dat gewoonlijk niet onbaatzuchtig. Ze doen het uit zelfzuchtige motieven. Maar als Paulus zelfzuchtig had willen zijn, zou hij geen apostel zijn geweest. Hij zei dat zelfs in Galaten 1:10:

Want ben ik nu bezig mensen te overtuigen, of God? Of probeer ik mensen te behagen? Als ik immers nog mensen behaagde, zou ik geen dienstknecht van Christus zijn.

GALATEN 1:10

Paulus verkeerde overal in moeilijkheden en gevaar. In 2 Korinthe, hoofdstuk 10, geloof ik, of 11, staat een lijst van wat hij heeft geleden. Daar geeft hij een lange opsomming van de keren dat hij werd geslagen, van zijn gevangenschappen en van de negenendertig zweepslagen die hij vijfmaal kreeg. Driemaal werd hij met stokken geslagen. Hij bracht een nacht door in volle zee en leed meerdere malen schipbreuk. Dat was zelfs nog vóór de schipbreuk in Handelingen. Aan het einde van Handelingen

lezen we over een schipbreuk, maar toen hij Korinthe schreef, was dat jaren eerder en had hij al een aantal schipbreuken geleden. Handelingen vertelt maar het allerkleinste deel van zijn verhaal.

Paulus leed ontzettend veel, en de andere apostelen merkten dat op. Ze zeiden: „Volgens mij is hij oprecht. Wat denken jullie? Die man heeft bovennatuurlijke krachten, net als iedere andere apostel. Hij heeft een christelijk getuigenis waar niemand tegenop kan. Als christen is er niemand beter, en hij is bereid zijn leven op het spel te zetten. Hij is bereid zijn woorden met daden waar te maken.”

De man was in ieder opzicht overtuigend. Mensen in deze tijd die aan Paulus twijfelen of hem willen ondermijnen — en ik ben zulke mensen tegengekomen — doen dat volgens mij niet omdat daar enige reden voor is. Ze doen het omdat iets wat hij heeft gezegd hun niet bevalt. Interessant genoeg zijn heel wat christenen niet ingenomen met sommige dingen die Paulus onderwees, en daarom proberen ze hem te ondermijnen.

Maar als er ook maar iets was geweest wat werkelijk twijfel kon doen ontstaan over de oprechtheid van Paulus' bekering, dan had de vroege gemeente alle reden om dat op te merken. Ze hadden ook mensen die de man uit de eerste hand hadden meegemaakt en op grond daarvan een oordeel konden vormen. Iedereen in de eenentwintigste eeuw die zegt: „Als ik naar Paulus kijk, denk ik niet dat hij oprecht is”, kijkt niet naar Paulus. Zij keken naar hem. Zij zagen hem. Zij observeerden hem, en hij was echt. We zien dus dat ze volledig in hem geloofden, maar overal waar hij kwam verkeerde hij in gevaar, ook in Jeruzalem. En de gemeente in Jeruzalem kon geen extra moeilijkheden gebruiken. Dus zeiden ze: „Paulus, waarom ga je niet ergens anders heen?” En dat deed hij. Ze brachten hem naar Caesarea, een zeehaven, en hij voer naar Tarsus, zijn geboortestad in Cilicië. Blijkbaar vond Barnabas hem daar, zoals we bijna tien jaar later, misschien tien jaar later, in hoofdstuk 11 lezen. Saul was daar aan het werk.

9

Petrus volgt het spoor van Filippus

Intussen valt er meer over Petrus te zeggen. Lukas zal zich veel meer op Paulus dan op Petrus richten, vooral vanaf dit punt. Maar hij heeft ons nog niet alles verteld over de bezigheden van Petrus. Want het meeste wat ons over Petrus is verteld, had te maken met hem en de andere apostelen die toezicht hielden op de gemeente in Jeruzalem. Maar we hebben gezien dat Filippus een belangrijke rol speelde bij een opwekking in Samaria. Petrus en Johannes werden erbij geroepen om te komen kijken wat ze ervan vonden en om het goed te keuren of af te keuren. We zien dat ze het goedkeurden. En nadat ze daar vertrokken waren, zien we dat Petrus en Johannes — en dat is het laatste wat we op dit punt over Petrus hebben gehoord — in andere steden in Samaria hadden gepredikt.

Maar nu gaan we zien dat Petrus naar enkele andere specifieke plaatsen ging. We hebben in het bijzonder twee plaatsen — eigenlijk drie, als je hoofdstuk 10 meetelt — en dit zijn plaatsen waar Filippus geweest was. Je herinnert je dat de Bijbel zegt dat, nadat Filippus met de Ethiopische eunuch had gesproken:

En toen zij uit het water opgekomen waren, nam de Geest van de Heere Filippus weg; en de kamerheer zag hem niet meer, want hij vervolgde zijn weg met blijdschap. Maar Filippus werd aangetroffen in Asdod; en terwijl hij het land doorging, verkondigde hij het Evangelie in alle steden, totdat hij in Caesarea kwam.

HANDELINGEN 8:39-40

Azotus is Asdod, de stad Asdod. Die ligt aan de kust. Het is een van de voormalige Filistijnse steden aan de kust van Palestina. En er staat dat hij noordwaarts trok en in elke stad predikte, tot aan Caesarea.

Filippus bleef daarna in Caesarea. Daar treffen we hem aan in hoofdstuk 21, wanneer hij samen met zijn vier profeterende dochters Paulus en zijn gezelschap bij hen thuis ontvangt. Dus de laatste keer dat we over Filippus hoorden, kwam hij in Caesarea aan. Daar blijft hij. De volgende keer dat we over hem horen, is trouwens aan het einde van het boek Handelingen. Blijkbaar woonde hij daar de rest van zijn leven.

Maar toen hij van Asdod, of Azotus, naar Caesarea reisde, evangeliseerde hij de steden die ertussen lagen. Daar zouden Lydda en Joppe bij horen. En dan zien we dat Petrus hier in Lydda zal zijn, vervolgens in Joppe en daarna in Caesarea. Hij volgt dus het spoor van Filippus. Petrus verliet Jeruzalem voor het eerst vanwege de activiteiten van Filippus in Samaria, en hij ging dat werk in Samaria bekijken. Nu weet hij er, denk ik, van dat Filippus steden langs de kust heeft geëvangeliiseerd. Petrus lijkt dus in de voetsporen van Filippus te treden door de gemeenten te onderzoeken en te versterken.

Drie verhalen spelen zich af in steden waar Filippus geweest is. In Lydda zullen we zien dat er tijdens de bediening van Petrus een man wordt genezen. In Joppe zullen we zien dat Petrus een vrouw uit de dood opwekt. En dan is er in Caesarea de ontmoeting met Cornelius. Dit zijn drie steden waar Filippus geweest was. Filippus bevond zich zelfs nog steeds in Caesarea.

10

Waarom Petrus' goedkeuring nodig was

Het is interessant dat, wanneer Cornelius het Evangelie moet horen, een engel boodschappers naar Joppe stuurt, waar Petrus is, in plaats van naar Filippus aan de andere kant van de stad. Maar nogmaals, dat kwam niet doordat er iets aan Filippus ontbrak. Ik zei dit ook toen we ons afvroegen waarom Filippus zijn bekeerlingen in Samaria niet de handen oplegde en de Heilige Geest aan hen meedeelde. De apostolische bekrachtiging van Petrus, de officiële goedkeuring van de apostelen, is behoorlijk belangrijk bij grote stappen, zoals toen de Samaritanen voor het eerst in de gemeente werden verwelkomd.

Filippus was geen aangestelde zendeling en was ook niet uitgezonden; hij was alleen gegaan omdat hij aan de vervolging ontsnapte. Daarom kon hij niet werkelijk het laatste woord hebben over de toelating van een hele nieuwe bevolkingsgroep, zoals de Samaritanen, tot een gemeente die tot dan toe alleen uit Joden bestond. De apostelen moeten nagaan of dat in orde is, en daarom gingen Petrus en Johannes daarheen.

En als het om Cornelius gaat: hij is een heiden. Daarmee wordt opnieuw een grens overschreden. Ik denk dat Filippus hem had kunnen evangeliseren, maar dat Petrus alsnog had moeten komen om zich ervan te vergewissen dat dit werd goedgekeurd. Het was zeer omstreden. Zelfs het feit dat Petrus het middel was waardoor Cornelius werd bekeerd, was omstreden bij de anderen in Jeruzalem. We zullen zien dat de andere apostelen hem ter verantwoording riepen omdat hij de heidenen had aanvaard. Daarom denk ik dat Filippus, die een lagere positie had dan een apostel, niet de man voor deze taak in het huis van Cornelius zou zijn geweest.

We hebben dus drie verhalen over Petrus: één in Lydda, één in Joppe en één in Caesarea. Zoals ik al zei, zijn dat allemaal plaatsen waar Filippus geweest was. In vers 32 staat:

11

De genezing van Eneas in Lydda

En het gebeurde dat Petrus, toen hij overal rondreisde, ook bij de heiligen kwam die in Lydda woonden. En daar vond hij een man van wie de naam Eneas was, die al acht jaar op bed lag en verlamd was. En Petrus zei tegen hem: Eneas, Jezus Christus maakt u gezond; sta op en maak voor uzelf uw bed op! En hij stond meteen op. En allen die in Lydda en Saron woonden, zagen hem en bekeerden zich tot de Heere.

HANDELINGEN 9:32-35

Nu, allemaal? Keerde iedereen in de stad zich tot de Heere en werd iedereen christen? Dit is waarschijnlijk een overdrijving. Maar het wijst er wel op dat er als gevolg van dit opmerkelijke wonder een enorme toestroom van gelovigen was. Saron is de kustvlakte die vanaf Lydda noordwaarts loopt. Petrus trok hierna in feite noordwaarts van Lydda naar Joppe. Maar blijkbaar hoorden mensen uit Saron — misschien kwamen ze voor zaken of iets dergelijks naar Lydda — evenals mensen uit Lydda van dit wonder. Zo groeide de gemeente op deze specifieke plaats in één ogenblik snel, of sterk.

Misschien is het enige wat over Eneas op te merken valt, dat Petrus tegen hem zei:

En Petrus zei tegen hem: Eneas, Jezus Christus maakt u gezond; sta op en maak voor uzelf uw bed op! En hij stond meteen op.

HANDELINGEN 9:34

Daarmee maakte hij heel duidelijk: „Ik genees je niet.” Het is niet zoals bij Simon de tovenaars, die machtige werken deed en zelf met de eer ging strijken, zodat de mensen dachten dat hij de grote kracht van God was, zoals er staat. Maar Petrus probeert nadrukkelijk afstand te nemen van de eer hiervoor:

Het is Jezus die je nu geneest.

Voor zover we kunnen nagaan, legde hij hem niet eens de handen op. Hij zei alleen tegen hem: „Sta op en maak voor uzelf uw bed op!”

Dit lijkt op wat Jezus in Johannes hoofdstuk 5 tegen de man bij het badwater van Siloam zei:

Jezus zei tegen hem: Sta op, neem uw ligmat op en ga lopen.

JOHANNES 5:8

Petrus volgde Jezus dus na en zei dat het in werkelijkheid Jezus was Die dit deed. Dit is een interessante formulering, want toen hij in Handelingen hoofdstuk 3 de man genas die verlamd was en bij de Schone Poort lag, gebruikte hij die woorden niet. Hij zei:

Petrus zei echter: Zilver en goud heb ik niet, maar wat ik heb, dat geef ik u: in de Naam van Jezus Christus de Nazarener, sta op en ga lopen!

HANDELINGEN 3:6

Nu zegt hij:

En Petrus zei tegen hem: Eneas, Jezus Christus maakt u gezond; sta op en maak voor uzelf uw bed op! En hij stond meteen op.

HANDELINGEN 9:34

Het is dezelfde informatie, maar anders verwoord. Dit laat zien dat wanneer je iets in de Naam van Jezus doet, Hij het is Die het doet.

12

Handelen als vertegenwoordiger van Jezus

In Kolossenzen hoofdstuk 3, vers 17, zei Paulus:

En alles wat u doet met woorden of met daden, doe dat alles in de Naam van de Heere Jezus, terwijl u God en de Vader dankt door Hem.

KOLOSSENZEN 3:17

Wij zijn Zijn vertegenwoordigers. Wij zijn Zijn lichaam, wij zijn Zijn vlees en Zijn beenderen, en wij zijn leden van Christus. Als wij als zodanig iets in de Naam van Christus doen, als wij werkelijk in Zijn Naam handelen, dan is Hij het Die het doet.

Dit vertelt ons iets heel belangrijks over handelen in de Naam van Jezus. Misschien is bidden wat de meesten van ons het vaakst in de Naam van Jezus doen. Wij bidden in Jezus' Naam. Maar Paulus zei dat we alles in de Naam van Jezus moeten doen. Wat betekent het om in de naam van iemand anders te handelen, of dat nu bidden in Zijn Naam is of iets anders doen in Zijn Naam? Het betekent dat je het doet als Zijn vertegenwoordiger. Het betekent dat je een verlengstuk van Hemzelf bent.

Wanneer je iemand een volmacht geeft om voor jou administratieve zaken af te handelen, je financiën te beheren of wat dan ook, en diegene de bevoegdheid krijgt om in jouw plaats met jouw bezittingen te handelen, dan is diegene bevoegd om als jouw vertegenwoordiger te handelen. Diegene handelt in jouw naam. Zeggen dat wij in Jezus' Naam handelen, betekent eenvoudig dat wij Zijn vertegenwoordigers zijn. Wij zijn leden van Zijn lichaam. Wij dragen Zijn Naam, omdat wij deel uitmaken van hetzelfde organisme. In zekere zin is Hij het hoofd en zijn wij de leden.

Het is zelfs te vergelijken met een vrouw die de naam van haar man aanneemt. Daarom doen vrouwen dat wanneer ze trouwen. In christelijke landen hebben ze altijd de naam van hun man aangenomen. Waarom? Omdat ze één vlees worden, zoals Christus en het lichaam één zijn. Dit is een groot geheimenis. Het spreekt over Christus en de gemeente. Paulus zei in Efeze 5 dat, zoals Christus en de gemeente één zijn, zo ook een man en zijn vrouw één zijn.

Wanneer een vrouw de echtgenote van een man wordt, neemt ze zijn naam aan, omdat dit betekent dat ze één met hem is geworden. Hij is het hoofd, zoals Paulus zei: de man is het hoofd van de vrouw. Zij is voor hem wat de gemeente voor Christus is, en zij draagt zijn naam. Zij is een volwaardige partner. Zij kan als zijn vertegenwoordiger in zijn naam handelen. Vaak hebben ze gezamenlijke bankrekeningen en dergelijke, omdat ze hetzelfde gezag over hetzelfde terrein hebben. Christus heeft Zijn gemeente het voorrecht gegeven Zijn Naam te gebruiken.

13

Wat bidden in Jezus' naam betekent

Zijn Naam gebruiken betekent niet dat je zegt: „In de Naam van Jezus.” Dat zou je kunnen zeggen. Petrus deed dat in Handelingen 3:

Petrus zei echter: Zilver en goud heb ik niet, maar wat ik heb, dat geef ik u: in de Naam van Jezus Christus de Nazarener, sta op en ga lopen!

HANDELINGEN 3:6

Maar in dit geval zei hij niet: „In de Naam van Jezus.” Hij zei eenvoudig: „Eneas, Jezus Christus maakt u gezond; sta op en maak voor uzelf uw bed op!” Maar hij handelde daarom niet minder in de Naam van Jezus. Alles wat Petrus deed, was in de Naam van Jezus. Hij hoefde die formule niet te gebruiken.

Ik heb vaak gezegd dat wanneer we bidden en in onze gebeden zeggen: „In Jezus' Naam”, we inderdaad in Jezus' Naam behoren te bidden. Dat is wat ons wordt opgedragen. Maar het uitspreken van die woorden betekent niet dat je het ook werkelijk doet. Wanneer je zegt: „Wij vragen dit in Jezus' Naam”, beweren we dat ons gebed in Zijn Naam is, maar is dat ook zo? Stel dat het een gebed is dat Hij niet zou bidden: ons eigen zelfzuchtige gebed, waarbij wij niet als Zijn vertegenwoordigers handelen. Dan bidden wij niet Zijn eigen gebeden zoals Hij dat zou doen en staan wij niet als Zijn vertegenwoordiger voor God om te vragen wat Hij Zelf zou vragen, zoals iemand met een volmacht dat zou doen. Alleen het toevoegen van die formule aan het einde van het gebed betekent dan niet dat je werkelijk in Zijn Naam bidt.

In het Nieuwe Testament is geen enkel gebed te vinden dat eindigt met de woorden: „In de Naam van Jezus.” Maar ik geloof dat alle christelijke gebeden in de Naam van Jezus werden uitgesproken. Ze hoeven dat niet te zeggen om daadwerkelijk in Zijn Naam te zijn. Petrus handelde hier in de Naam van Jezus. Hij gebruikte die exacte formule niet. Hij sprak haar niet uit, maar hij handelde in die Naam en kon daarom zeggen: „Het is Jezus Die je geneest.” In het volgende verhaal verandert zijn formulering nog verder. Dat is leerzaam.

14

De opwekking van Tabitha in Joppe

In vers 36 was er in Joppe, het tegenwoordige Jaffa in Israël, een zekere discipelin die Tabitha heette, wat vertaald wordt als Dorkas. Dorkas is Grieks en is het equivalent van Tabitha, dat Aramees is. Het betekent gazelle. Ze stond blijkbaar zowel onder haar Aramese als onder haar Griekse naam bekend.

En er was in Joppe een zekere discipelin van wie de naam Tabitha was, wat vertaald Dorkas betekent. Deze was overvloedig in goede werken, en in liefdegaven die zij schonk. En het gebeurde in die dagen dat zij ziek werd en stierf; en toen men haar gewassen had, legde men haar in de bovenzaal.

HANDELINGEN 9:36-37

Gewoonlijk zalfden ze het lichaam met olie, wikkelden het in doeken en begroeven het meteen. In het Midden-Oosten liet men in de oudheid lichamen niet lang onbegraven liggen. Maar ze wasten haar lichaam en legden het in de bovenzaal, kennelijk in de verwachting dat er in dit geval iets ongewoons zou gebeuren. Ze geloofden blijkbaar dat ze misschien uit de dood zou opstaan. En omdat Petrus in de buurt was, dachten ze dat hij misschien kon komen om dat te doen.

Er staat:

En omdat Lydda vlak bij Joppe lag, stuurden de discipelen, toen zij hoorden dat Petrus daar was, twee mannen naar hem toe, die smeekten dat hij zonder uitstel naar hen toe zou komen.

HANDELINGEN 9:38

In werkelijkheid lag het ongeveer zestien tot negentien kilometer verderop.

Uitstel zou helemaal niet goed uitpakken, want haar lichaam was niet gebalsemd en lag in een warme kamer. Ze moesten het óf begraven óf uit de dood opwekken. Als Petrus op zich liet wachten, zou dat geen goede zaak zijn.

En Petrus stond op en ging met hen mee; en toen hij daar gekomen was, brachten zij hem in de bovenzaal. En alle weduwen stonden bij hem, terwijl zij huilden en de onder- en bovenkleding toonden die Dorkas gemaakt had toen zij nog bij hen was. Maar nadat Petrus allen naar buiten had gestuurd, knielde hij neer en bad; en hij keerde zich naar het lichaam en zei: Tabitha, sta op! En zij deed haar ogen open en zodra zij Petrus zag, ging zij overeind zitten. En hij gaf haar de hand en hielp haar opstaan. Hij riep de heiligen en de weduwen en plaatste haar levend voor hen. En dit werd bekend in heel Joppe, en velen geloofden in de Heere. En het gebeurde dat hij veel dagen in Joppe bleef, bij een zekere Simon, een leerlooier.

HANDELINGEN 9:39-43

Tijdens die vele dagen dat hij in Joppe verbleef, ontving hij boodschappers van Cornelius, zoals we in het volgende hoofdstuk zullen zien.

15

Petrus handelt met het gezag van Jezus

Opvallend is dat dit heel sterk lijkt op de manier waarop Jezus de dochter van Jäirus opwekte. Het is interessant dat Jezus tegen de dochter van Jäirus zei:

En Hij pakte de hand van het kind en zei tegen haar: Talitha, koemi! Dat is vertaald: Meisje (Ik zeg je), sta op.

MARKUS 5:41

Talitha betekent klein meisje of jong meisje. Maar in het Aramees verschilt Talitha slechts één letter van Tabitha. Dat is gewoon toevallig zo in die taal. In het Aramees zou Jezus hebben gezegd: „Tabitha kumi.” Dat verschilt maar één letter van wat Jezus zei:

Meisje, sta op.

Talitha betekent eenvoudigweg klein meisje. Tabitha betekent gazelle. Het is een volkomen ander woord, maar het verschilt slechts één letter. Sommige mensen vinden dat wel heel toevallig.

Wat Petrus hier doet, lijkt sterk op wat Jezus in het huis van Jäirus deed: iedereen naar buiten sturen, behalve in dat geval de ouders en drie discipelen, en vervolgens tegen het lichaam spreken. Het is interessant dat Jezus zo de doden opwekte: door tegen dode mensen te spreken.

En toen Hij dit gezegd had, riep Hij met een luide stem: Lazarus, kom naar buiten!

JOHANNES 11:43

In het geval van de zoon van de weduwe van Naïn bad Jezus nooit dat de dode zou opstaan. Hij zei tegen hem dat hij moest opstaan.

Jezus bad in feite nooit dat een zieke beter zou worden. Hij zei tegen zieken dat ze beter moesten worden. Hij bad nooit dat blinde ogen geopend zouden worden. Hij zei:

Ga open.

Hij bad nooit dat demonen zouden weggaan. Hij zei tegen hen dat ze moesten weggaan. De apostelen handelden ook met dat gezag.

Er staat niet dat Petrus bad dat zij zou opstaan. Misschien deed hij dat wel. Hij bad iets. Maar toen hij klaar was met bidden, was ze nog steeds dood. Hij draaide zich om en zei:

Maar nadat Petrus allen naar buiten had gestuurd, knielde hij neer en bad; en hij keerde zich naar het lichaam en zei: Tabitha, sta op! En zij deed haar ogen open en zodra zij Petrus zag, ging zij overeind zitten.

HANDELINGEN 9:40

En ze stond op. Zijn bevel was in de Naam van Christus. Hij zei niet: „In de Naam van Jezus.” Dat is het interessante. Hij zei niet: „In de Naam van Jezus”, maar hij handelde beslist in de Naam van Jezus. Het gebeurde niet door de kracht van Petrus. Christus wekte haar op, net zoals het Christus was Die Eneas genas toen Petrus zei:

En Petrus zei tegen hem: Eneas, Jezus Christus maakt u gezond; sta op en maak voor uzelf uw bed op! En hij stond meteen op.

HANDELINGEN 9:34

Hij hoefde zoiets niet hardop te zeggen, want er was niemand anders in de kamer die het kon horen. God wist het, en het dode lichaam wist blijkbaar ook dat Petrus in de Naam van Jezus handelde. Daarom kon hij eenvoudigweg zeggen wat Jezus zei. Wanneer je in de Naam van Jezus handelt, doe je wat Hij zou doen.

Petrus was samen met Jezus in de kamer geweest toen Hij de dochter van Jäirus opwekte. Hoe doe je zoiets? Voor zover we weten, is dit de enige keer dat Petrus iemand uit de dood opwekt. Wat doe je wanneer je gevraagd wordt iets te doen wat je nog nooit eerder hebt gedaan? Hij bad. We lezen niet wat hij bad. Ik neem aan dat hij bad om leiding, om te weten of dit een geval was waarin God de dode wilde opwekken. Er stierven veel mensen. Niemand wekte Stefanus uit de dood op. Niemand wekte Jakobus uit de dood op toen hij stierf. Veel christenen waren tegen die tijd waarschijnlijk gestorven zonder uit de dood te zijn opgewekt. Je kunt er niet van uitgaan dat God iemand uit de dood wil opwekken, alleen omdat die persoon een christen is en sterft. Natuurlijk begin je dit verhaal te lezen en denk je: „Ik vermoed dat

dit zo'n geval zal zijn." Maar dat komt doordat het in de Bijbel is opgetekend. Hoeveel niet-opgetekende sterfgevallen van christenen werden niet gevolgd door hun opwekking uit de dood? Petrus moest, daar ben ik zeker van, vaststellen wat de Heere wilde. Je kunt niet in de Naam van Jezus handelen als je tegen Zijn wensen in handelt. Daarom denk ik dat Petrus hierover innerlijke vrede kreeg en waarschijnlijk aanvoelde dat God wilde dat dit geval anders zou zijn. Hij ging ervan uit dat Christus haar uit de dood zou opwekken. Dus zei hij eenvoudig: „Tabitha, sta op!”, waarbij hij als vertegenwoordiger van Christus handelde. Hij hoefde de Naam van Jezus niet eens te noemen, want dat sprak vanzelf. Wat ik ook doe, ik handel in de Naam van Christus.

Interessant genoeg staat er dat hierdoor velen in de Heere geloofden. Dat gebeurde natuurlijk ook in Lydda, vanwege het wonder daar. De christelijke beweging groeide op deze plaatsen dus snel, grotendeels door apostolische wonderen.

Ten slotte staat er dat Petrus daar een tijdlang verbleef in het huis van iemand die Simon heette, een leerlooier. Een leerlooier is iemand die met dode lichamen werkt: hij stroopt ze en looit hun huid. Daardoor waren leerlooiers voor de Joden onrein. Leerlooier was een onrein beroep. Petrus verbleef in het huis van een leerlooier. Hij was nog niet zo ruimdenkend dat hij het huis van een heiden zou binnengaan, maar zijn blik werd ten minste ruimer. Misschien kwam dat door de dingen die hij in Samaria onder de Samaritanen had zien gebeuren. Hij begon in te zien dat er momenten zijn waarop we niet onrein moeten noemen wat Jezus rein noemt. Petrus was ruimdenkend genoeg om in het huis te verblijven van een man die een onrein beroep had, maar nog niet ruimdenkend genoeg om naar het huis van Cornelius te gaan. Daarom had hij daarvoor een bijzonder visioen nodig. Dat zullen we in hoofdstuk 10 zien.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Handelingen 9:26
- Handelingen 4:32
- Handelingen 9:27

- Handelingen 9:28-29
- Handelingen 22:18,21
- Handelingen 22:19-20
- Handelingen 22:21
- Galaten 2:1
- 2 Petrus 3:15-16
- 2 Korinthe 1:1
- Handelingen 19:15
- 2 Korinthe 12:12
- 2 Petrus 2:3
- Handelingen 20:33-34
- 2 Timotheüs 3:10
- 1 Korinthe 11:1
- Handelingen 15:25-26
- Galaten 1:10
- Handelingen 8:39-40
- Handelingen 9:32-35
- Handelingen 9:34
- Johannes 5:8
- Handelingen 3:6
- Kolossenzen 3:17
- Handelingen 9:36-37
- Handelingen 9:38
- Handelingen 9:39-43
- Markus 5:41
- Johannes 11:43
- Handelingen 9:40

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.